

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσεις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

'Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήνας.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την Ιερόμυδα — μόνον μια φορά θα βγαίνη.
κι' ένα έγω έννοιάς — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητής θα ήθελα — γιατί λευτά δέν έχω.
και εις την 'Αθήναι την πάλιν — και εις την Ελλάδασπίτην,
και εις την 'Ελλάδα δην — όγες νύχτα κι' έννοσην.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — όσα φράγκα είναι μένο.

για τα ίνα όμως μέρη — όσα φράγκα και 'ανά χίρι
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — έντες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρή δέν έλπει — έλ τον πάγ μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — απ' εστίας προς έμέ.
για τη σάρα και τη μαρά — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Είκοσι κι' όκτώ Αυγούστου,
ήλθε κι' ό καιρός του μούστου.

Τετρακόσια τριάντα κι' ότώ
και τό φράγκο εις ύψος φρικτό.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π. — "Έτσι πού λές, βρή Φασουλή, πολύ καλά 'πενούσαμε
κι' όλο για το Συντάγματός το κράτος 'ταμπουνούσαμε.
Και 'στης Κορίνθου τον 'Ισθμό επήγαγα μια 'μέρα
κι' όλο σκιας θεόραταις 'πετούσαν εκεί πέρα,
Περιανόροι και Καισαρες και θηριώδεις Νέρονες,
που μόνο να τους 'κούταζες για μια στιγμή θα 'κίρωνες.

κι' αυτό που 'στάς ημέρας μας έτίλειμος' ένας Χιώτης
μαζί μ' αυτόν τον Βλάχαλη, μαζί μ' αυτόν τον Μάτσο,
έγω σαν γνήσιος Ρωμηός και πούρος πατριώτης
νομίζω για τη δόξα μας πως είναι μια μπέτσος.

Κι' έριώναξα προς τας σκιάς : σκιαί μνή προχωρείτε
και της Κορίνθου τον 'Ισθμόν με τρώνον θεωρείτε.
Και σεις ιδρώσατε ποτί για να τον διορύξετε,
όλλά δέν ήτον ό 'Ισθμός για τα 'δικά σας μούτρα,
και πρέπει πανταχού της γής με τρώεπα να κηρύξετε
και τα γαλιλά σας έσκαλε ή των 'Ελλήνων κούτρα.

»Θά μ' έρωτήσετε γιατί μου φαίνεται σαν χλιούη ;
όκου λοιπόν, Περιανόρε, προγονικό βουβάλι...
όποιος Ρωμηός έργάζεται κι' αληθινά δουλεύει
την δόξαν την 'Ελληνικήν 'στα καιρία προσβάλλει.
Δι' έν τώρ' ανοίγεται μ' ήμας ή θαλασσία έδοξα
εις τους έργάτας ήπαινος κανέναν δέν προσκαίει.
κι' έν δνιότος την εμπειλιά την λήγη κι' ό 'Ήσιόδος
έγω νομίζω την δουλειά το πρώτο μεζιλίκι.

Κι' έν θέλετε πιο πατριωτικά τα πράγματα να 'πούμε
για την δούρευση κατάκαρδα λυπούμαι,

»Εις το βέρυ μας 'εξάπλωμα και 'στο πούλο ραχάτι
όφιλομεν πραγματικώς την δόξαν την άγνην.

και φθάν' ή καλοπέρασις από μακράν τρεχάτη
και τόσα θυμιάματα μυρίζουα τριγύρω.
Είμεθα ράτσ' άρχοντική και μοσχναθερμεμένη,
μήτε φαινόμεθα ποτέ σαν κι' άλλους παλινανθρώποι,
πάντα τὸ κοπροσκύλασμα ὡς σύμβολόν μας μένει
και τίτοιους μας 'συνείθισε κι' 'Ανατολή κι' Εὐρώπη.

»Μέ τήν διόρυξιν αὐτὴν θαρρῶ πῶς 'πίσω πάμε,
ἡμεῖς δὲν 'γεννηθήκαμε τῆς πέτρας νά τρυπάς,
ἔμξ, 'σά πόδια ἢ δουλειά δὲν πρέπει νά μας λιώνῃ,
πρέπει ν' ἀρχίξῃ κάτι τι, μὰ δίχως νά τελειώνῃ,
κι' 'σταν φιλέλλῃν ἀπ' ἰδῶ σημαντικῆς πέρασῃ
νά λέγῃ πῶς ἡ τιμηλιχὴ προύριστα νά ὀράσῃ.

»Και τώρα νά κυττάζουμε ἡμέρα μεσημέρι
πῶς 'τέλειωσε και μιά φορὰ ὁ κόσμος εἰς τὰ 'δικά μας μέρη;
κάθε καρδιά σωστοῦ Ρωμηοῦ γιὰ τὸν 'Ισθμὸν σπαραξεται
και πῆς φιλέλλῃν ἀληθῆς παραποῦ πειράζεται.
Γιὰ τοῦτο δὲν ὀφείλεται ὑψηλῆς καμμία,
αὐτὸ δὲν εἶναι θρίαμβος, αὐτὸ δὲν εἶναι νίκη,
κι' αὐτῆς τῆς διουρύξεως ἡ χλεύη κι' ἀτιμία
παρατηρῶ μὲ σπαραγμῶν πῶς 'στοῦς Ρωμηοὺς ἀνήκει.

»'Ακούτ' ἔκαι κατάστασις, ἀκούτ' ἔκαι ντροπὴ
ἐργατικῆς και μιά φορὰ ὁ κόσμος νά μας 'πῆ,
κι' ἀντί Ρωμηοὺς τοῦ κορόνιου και λάτρως τῆς ἰληῶς
νά μας νομίζῃ τοῦ λοιποῦ ἀνθρώπου τῆς δουλειῆς ;
'Ολους αὐτοὺς τοῦ 'λύσσαζαν 'Ισθμοὺς νά διουρίζουν
και μῆς 'στὸν βούρκο τῆς δουλειῆς τὴν ὁδὸν μας νά ρίξουν,
πρέπει σάν τους Μαργωνήτες νά τους ἐπικηρύξουμε,
ἢ νά τους μουντζουρώσωμε, ἢ κῆν νά τους σφουρίζουμε.»

'Ετσι ποὺ λέω ἠμίλησα πρὸς τὰς σκιάς ἑκαίνας
κι' ὁ Βασιλεὺς ἰφαινετο ἀγαλλίων και χαίρων,
κι' ἔβγαλε λόγο δυνατὸ πρὸς ὄλους τοὺς κηρήνας
κι' ἀμείσως λάσπη τόκαψαν Περιανδρὸς και Νέρων.
Κι' ἤκούοντ' ἑλοστρόγγυλοι τοῦ Βασιληῆ οἱ λόγι
και τὴν βοήθεια τοῦ λαοῦ ἰχέτησ' ἐπιμόνοι,
μήπως 'μπορέσῃ μοναχὰ μ' ἔμξ τὸ σκυλολόγι
νά κάμῃ κάτι σοβαρὸν κι' ὁ τῆς 'Ελλάδος Θρόνος.

Κι' ὁ κόσμος μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἀπόρησις 'στ' ἀλήθεια
πῶς τοὺς σοφοὺς Συμβούλους τοῦ σκληρῶς νά τους δικάσῃ,
κι' ἀφοῦ μαζὶ του τοῦ λαοῦ ἰπῆρε τὴν βοήθεια
εἰς τὰ λουτρά του Αἰξ-λέ-μιν ἰπῆρε νά ξεκάσῃ.
Κι' ἔκιδεν μ' ἀνακούφισιν μεγάλῃν τῆς καρδίας
εἰς τοῦ μπαμπὰ του 'κόνεψε μαζὶ μὲ τὴν φαμήλια,
και λὲν πῶς μὲ τὸν 'Ανακτα τῆς φίλης Σουδίας
θὰ κυνηγήσῃ, Φασουλῆ, λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

Σ' ἕνα κράτος μιά φορὰ,
ποῦ 'βαρούσις ταμπούρα,
ὀκαλοῦσαν μὲν αὐτὴ
τόσοι κήρυκες μὲ φόριμα
πῶς ὁ Βασιληῆς θὰ βγῆ
μὲ φορέματα καινούρια.

Βγῆκε μῖσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
δίχως ρούχο και βρακι,
και θεόγυμος περπάτη
πὸτ' ἰδῶ και πὸτ' ἔκαι.

Κι' ὁ καθίνας κατεργάρης
ταμπουνοῦσε σοβαρά :
'εγὼ κυττάξετε τί χάρει
και στολίδια μιά φορὰ.»

'Ενας μόνο τὸν 'λυπήθη
πεινασμένος κι' ἀχαιμός,
κι' εἶπε 'στὸν στραβῶν τὰ πλήθη
πῶς σεργιάζει γυμνός.

Τότε γύρω του κυττάει,
σκύβει τὸ κεφάλι του,
και 'στὸν ἄνθρωπο φωνάζει,
ποῦχ' ὅτ' τὸ χάλι του :

«'Απ' τὸ κρῦο τουρτουρῶ,
ἀλλὰ μ' ἔκαμαν πολλοὶ
νά πιστεύω πῶς φορῶ
τὴν καλλίτερη στολή.

»Ψευτικῆς στολαῖς ἀνέμου
μοῦ φορέσαν κι' τρανί,
ἔλα βάλε μου, λάε μου,
μιά πορφύρ' ἀληθινή.»

Κι' εἶπ' ἑκαίνοσ' στὸν σκηπτοῦχο :
«Βασιληᾶ μου, σ' ἐξουμῶ,
ἀλλὰ πῶς νά δώσῃ ρούχο
ὁ γυμνός εἰς τὸν γυμνὸ ;

«Τὴν 'δικὴ σου φορεσιὰ
τὴν ἐφόρεσαν κι' ἔμεινα,
και κυτῶ μ' ἀπειλοσιὰ
δὸς γυμνοῦ... ἔμὲ και εἶνα.»

Κι' ἐν' ἀγοράκι 'γέννησε βαρβάτο κι' ἡ Πριγκήπισσα
κι' ἐγὼ τρελλός ἀπὸ χαρὰ τὸ καύκαλλο μου κτύπησα,
κι' ἰπῆρε 'στὴν Δεκέλια κι' ὁ Λεμονῆς μὲ τρῦμο
μήπως τὸν πιάσῃ ὁ Τσουλιῆς 'στοῦ Τατοῦσιου τὸ δρόμο,
κι' ἔκαι τὸν Πρίγκηπα μπειπὲ τὸν 'βάπτισαν 'Αλέκω
κι' ἐγὼ στεφάνια, Φασουλῆ, δὲν ἔπαυα νά πλέκω.

Νὰ μεγαλώσῃ μιά χαρὰ,
νά τὸν ἰδῶ παλληκαρᾶ,
Ρωμηὸς εἰς δια νά φανῆ,
νά μὴν τοῦ φύγῃ μάλοσ,
και μὲν ἡμέρα νά γενῆ
'Αλιξάνδρος μεγάλος.

Μέ τόν μπαμπάκα του μαζί
νά βγαίνω 'στά σουλάτσα,
κι' όλοι νά λίνε σάν χαζοί
πώς είναι φίνα ράτσα.

Μέ τρίλλα κι' ένθουσιασμό
τά κάλλη του νά ψάλλω,
κι' άντί τόν Γέρδιο Δεισμό
νά κόψη τίποτ' άλλο.

Κι' έγώ μέ μύρα νά τόν ξεπλύνω,
σάν μαναράκι νά μέε παχύνω,
νά παίζη λύρα και μαντολίνο
και μέε 'στής πέτρας ζωή νά χύνω.

'Εμπρός και 'πίσω του διασκάλους νάχη,
νάοι τό πνεύμα του ίσα και νόχη,
κι' όλων τά στόματα νά τά σφαλίσω
κι' έναν Βουκέφαλο νά καβάλισω.

'Αλύπτητα μέ τήν σπουδήν τής γλώσσας νά παιδεύεται,
νά μάθη τό σουρούπουμα του ήλιου και τό σούρουπο,
και νά παρλέρ' ή γλώσσα του, μέ δίχως νά μπερδεύεται,
εποντικά ποντικάκι μου ποντικοτρουκούρουπο.

'Όλο όρμος και πηλάκα
και νά πιάνω πού και πού
σεβρός τήν 'Αλεπού
'σόν Βουκέφαλο καβάλα.

Τέτοια κι' άλλα πηδ πολλά,
Φασουλή μου μπουντάλα,
είπαν του χρυσού Δρακούλη
κι' οι ήλιούροι κι' οι δουλι.

Κι' ίδιόβαϊνε νερόβραστο κι' αυτό τό καλοκαίρι
κι' ούτ' ένας έβαζε φωτιά σέ τούτο τό λημέρι,
κι' έγώ τους είπα : εβρί παιδιά, τί κάθεστε άκόμη ;
δέν ένθυμίσθη κι' άλλοτα πώς 'κάκη κι' ή Ρώμη ;
ό Νέρων έβαλε φωτιά γιά νά διασκεδάση
και σεις λυπησθή σήμερα όλίγα φωρόδοση ;

«Μήτ' ένας μόνο πλάτανος δέν θα καθ' και λεύκα,
μήτε θυμάριε μερικά, μηδέ καρπίσια πεύκα ;
έτσι λοιπόν ; . . . σάν Έλληνες κι' έφίτος δέν θα δράσωμε,
χωρίς φωτιάς τρικουβέρταις και τρουμπαις θα περάσωμε ;»

Και μόλις έτσι 'μίλησα οι λόγοι μου αύτοι
έπηγαν άπ' τό στόμα μου μέε 'στού λαού ταύτι,
και φλόγες περίεζωσαν τήν φλογιράν 'Ελλάδα,
παγώνι 'στών Δικιλίαν, φωτιά 'στών Μανωλάδα,
κι' έρχισαν τά τριχάματα και τής φωτιάς ή φίσταις
κι' ό Ράλλης πρώτος έτρεξε μέ τόσους πυροεβίσταις.

Και γιά νά δείξη φανερά 'σόν Λόρδο τόν Τρικούπη,
πού γιά τήν νήστεμα τού νερού μέε γίνεται κουνούπι,
ότι 'σθή έίψα εύκολα 'μπορεί κι' αύτός ν' άντίχη
χωρίς σάν τόν Χαρίλαο τήν γλώσσα του νά βρέχη,
μέ 'δλη τή ζίστη, Φασουλή, και μέ 'δλη τήν πηλάκα
ένα σωστό 'μρόνυκτο νερού δέν ήπιε στάλα.

Κι' έτσι μέ μόνο τό νερό, πού 'νήστεψε ό Ράλλης,
άμείως έδωσε τό πυρ τής Λαύρας τής μεγάλης,
κι' έδράσεισε πολλή χαρά τών Αύλικών τά στήθη
κι' ό Βασιλεύς μέ τάς 'Αρχάς υπερευχαριστήθη
πώς τόσος ζήλος φλογερός έδείχθη κι' έπιμείλια
και δέν άφήκαν νά καθ' κι' δλάκιρ' ή Δικιλία.

Και τής χολέρας τέκουσμα έφύβιζε πολλούς
κι' έγώ μέ θάρρος έλεγα πρós όλους τούς δειλους :
« Αφώως τό μουστάκι σας, μουρί παιδιά, νά στρίβετε,
γιά τή χολέρα σάν και σας τό κίρι μου δέν χάνω,
κι' ένόσω τήν καλίτσα σας ήμίρα νύκτα τριβέτε
μέ φουθενίγγ ή μέ φουθενν κατά τόν Καραπάνο,
κι' ένόσω βήχει και βογγά ό Κεντρικός Ταμιός
καθόλου μήν τρομάξετε 'στας έξωθεν φωνάς,
κι' είς τόν έπάρκτον καιρόν κακής έπιδημίας
ή μόνη διαίτα θαρρό πώς είναι νά πινάτε.»

Μ' άσβέστη κάθε βρωμερός μανδρότοιχος έδάφη
κι' ένφ' στής πάγκαις, Φασουλή, και 'στά χρηματιστήρια
έρτυνε μέε 'σόν κόρφο σου άν έλκεπες χρυσάρι
είχε μεγάλο ξεπισμό 'στά λοιμοκαθαρήρια.

Μόνο πρós είκοσι δραχμάς όλαις τής λίρας έλλαζαν,
οί δέ καθαριζόμενοι μανιωδώς ήλάλαζαν,
τήν τόση φτήνεια του χρυσού σάν ένειρο θαρρούσαν,
κι' όπόταν τήν μαθαίναμε κι' έδώ μέε 'στών 'Αθήνα
όλοι τούς έμακάριζαν και καρόλογα ταιρούσαν
νά πην κι' αύτοι, βρέ Φασουλή, νά κάνουν καραντίνα.

'Επιτροπαις 'μανιωόβαιναν 'στά σπήτιμ μας σάν πρώτα
κι' έμψηκαν και 'στό σπήτιμ μου κι' έπηξαν τό μααλό μου,
μά μόλις κάθε παστρικός μου 'γύρισε τά νότα
έμουσεψα τά 'πίσω του κρυπά μέ τό φιλό μου.

'Η πάστρα ή Ρωμαίικη 'περνόεινε και πάλι
κι' όλο ταξείδια μελιτζ' ή Κόρπας μέ τόν Ράλλη,
κι' άκόνισαν καλά καλά τά κοπεριά μαχαίριε των
και πην νά πησούν τόν Τσουλή μονάχι με τά χίριε των,
και μέ τήν κάραν του ληροτού όπισω ν' άριθάρουν
πρós ήσυχίαν πανταλή τής γής τής φοβισμένης,
κι' άντί τών άλλων, Φασουλή, έκείν' οι όπό νά πάρουν
τήν άμοιχην τής κεφαλής τής επικυρημένης.

Και μέν ήμίρα 'σόν σεπτόν τής Σαλαμινοής βράχον
είπαν πός 'βήκαν κόκαλα τών Σαλαμινομάχων
και τόν Διογύλον έρχισε καθείς νά τραγουδή
και νίκη άνεβλάστησαν άειθαλής μουσικάι,
κι' ό Καββαδίας έφυγε κι' έπήγε νά τά 'δη

κ₁ 'όλους μας ιδεθλαίωσι πώς είναι και δέν είναι,
κ₂ 'έγώ μ' 'έκείναι της παλαρής κ₁ 'άμφιβολίας κοκκάλιας
άρχειολόγων σεσαβών 'ετοκίασια κανακάλιας.

'Ακόμη 'λίγα θά σου 'πώ, άλλα χωρίς ούσιαν,
συναιθεμένα δηλαδή και δίως σημασίαν,
ήγουν κυυάδες του Μελά και λύσσα γιά νερό
κ₁ 'άπό χωριάταις πρόστυχους παγυλάρωμα γερό,
γαϊδάρον μεταμόρφωσι εις γύπασι ύψιπέτας,
'στην Μπόρα' άνεμοστρόβιλοι σερόκοι και πονέντα,
εις προμελίτης φονικά και δίως προμελίτας,
κάζο πεναάτο δηλαδή και κάζο ατοϊοέντα.

Κ₁ 'εις τό κρυπτόν και φανερόν τρέ κομ. Ιλ φό άμάκα,
συναγα κατ' οίκον φρουνα κ₁ 'άνεσκαφα τής τσίπης,
και Βουλευτοφ φυλακίσις άπό την Καλαμπάκα
διότ' ύπίθαλπι ληστάς—μεγάλο πράγμα βλέπεις.—

Κ₁ 'άν 'στου Τσουλή δέν έφερται τό κλέφτικα λημέρια
χωρίς να βίληρι θάπερτες εις λωποδούτου χίρι,
κ₁ 'άν λωποδότης σ' άφνει, σ' 'ετοκίσιαν κλητήρας,
κ₁ 'άν κ₁ 'άπό τούτον 'γλύτωναι, θά σ' 'επινας ζητιάνος,
κ₁ 'άν να σωθής 'ετύχαισι κ₁ 'άπό 'ζητιάνων σπείρας
βεβιάσις θά σ' 'έληθται κανείς μεγαλοσύνας,
κ₁ 'άν κατά τύχη 'έριμους άπ' όλους βεβιάσους
πώς εις τό τίλος θάλλεισι 'εσ' τον 'εαυτο σου.

Κ₁ 'έκει πού τον άερα σου 'επήγαινε να πάρης
θά σ' 'έλαμε μι τάτι του σπαθότος καθεκάλης,
κ₁ 'άν δέν σ' 'επλάκωναι 'ιππέσις, όπου Θεός φυλάξει,
θά σ' 'εκοβι τετράτροχο ή δίτροχο άμάξι,
κ₁ 'άν άμχιζα δέν σ' 'εκοβι, βεβιάσις κάποια σούστα
του δερματός σας θάκοβι την πίσα και την κρούστα,
άλλ' 'άν κ₁ 'αυτή δέν σ' 'εκοβι γιά να γενής μπιρτίκι
άντεροβγάλης βίβιασι θά σ' 'εκοβι παρίκει,
κ₁ 'άν άπό 'πάνω σου κ₁ 'αυτός δέν 'ήβιλε διαβή
γιά σίγουρα θά σ' 'εκοβι κανένα βιβαβί,
κ₁ 'άν βιβαβί δέν σ' 'εκοβι, όπου περφή σάν βίλος,
κανένας σιδηρόρομος θά σ' 'εκοβι 'στό τίλος,
άν δε κ₁ 'αυτός δέν σ' 'εκοβι, άμίσως άπ' τό ράφι
μαχαίρι θά κατίβαζεις ή κοπιτρέ ζουράφι,
και τον λαϊμό σου θάκοβις κοντολογής μονάχος
ώσαν 'Εγγίλιος σπληνικός και Σαλαμονάχος.

Κ₁ 'άν σκύλος δέν σ' 'εδάγκωναι 'στό δρόμο λυσσασμένους
βεβιάσις θά σ' 'εδάγκωναι κανένας πενασμένους,
κ₁ 'άν δέν σ' 'εδάγκωναι Ρωμηός του κήπου του κλαυθμώνος
τότε και σ' θά 'εδάγκωναι τά κριάτά σου μόνος.

Έβρισκαν μεγαλίμποροι τά μαγαζιά των τέντα
χωρίς κλειδιά 'σ'της κλειδαριάς και σιδερίνια μανδαλα
κ₁ 'άν έρωτούσαι τό γιαντί δέν έπερτες κουέντα,
κ₁ 'ή φήμη διασάλλεις της Κηροσύνης τά σκάδαλα,
άλλόκοτα, περίεργα, κρυφή, μυστηριώδη,
όπου του κύκλου 'σ'ήκωσαν των ντιστεγαί 'στό πόδι.

'Αλλά μ' ακότα τό σγύλια των νούν μου δέν σκοτίω...
'εγώ μονάχα κ₁ 'ώς πατήρ κ₁ 'ώς σύζυγος φροντίω
περί της Περικίτευο μου, περί των κορασίων μου,
και δέν μι μίλει τίσερα τί κάνει ό πλησιον μου.

'Ετσι λοιπόν 'επάσαμε κατά την άπουσία σου
κ₁ 'έλα συχνά 'γελούσαμε μι την άνοησία σου
πώς την 'Αθήνα 'μούντζωσαι και σ' ό μπεχλιβάνης
κ₁ 'έπιηγεις 'σ'ον Στεφανόβιχ τον πλούσιο να κάνης.
Και τώρα στρώσαι, Φασουλή, τή δόλια σου τή ράχη
'άρχισι από σήμερα τό τακτικό μπερτάχι.

**ΕΓΓΙΜΟΣ ΠΟΛΟ ΚΑΜΠΡΟΣ!...
ΤΙ ΝΟΥΦΗ, ΤΙ ΓΑΜΠΡΟΣ!**

Του Μαντζαβιού ή Ξανθή 'έκίνη 'Ασπασία,
μιά κόρη κρινοδάκτυλη κ₁ 'εις θιγγητρα, πλούσια,
μι τον 'Αντώνη 'γίνικη τον Νάκο της Ξουράφι,
Ξανθό, πανόρω, διαλεκτό και φινό παλληκαρι.
Κ₁ 'έκίνη τά χρυσά μαλλιά της νιές και του νιού
τά 'στόλιαι μι 'ηλευτοσας στεφανώσις ύμνιαίου
εις μέρους του σιερ Συγγρού, του Ξακουσμένου Χιώτη,
κουμπάρ 'εργόντισσα σωτή κ₁ 'εις κάθε χέρι πρώτη.

**ΛΟΚΙΣΤΟΝ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ
Κ₁ 'ΟΝΤΩΣ ΕΒΡΩΠΑΙΚΟΝ.**

'Αν άληθή διάπλασιον των τέκνων σας ποθήτε
άμίσως εις τό Λόκιστον Μακρή και Μάνου 'ιτι.
Γνώμισις γι' αυτό δέν είναι όδη... καθ' όλα έντέλις
και δέν πηγαίνεις του κακού δ'τι καλό κ₁ 'άν λές.
Αυτός ό Μάνος κ₁ ό Μακρής—μεγάλη των τιμή—
ποτέ δέν έμαθαν να τρών χαράμι τό ψωμί,
μ' ατούσις μαρφονεται κανείς 'επ' διασκέδασει,
μκ₁ 'ό γυμνός του Φασουλή προκόβει και σπουδαζει.

**ΚΑΙ ΟΛΙΓΑΙΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ,
Μ' ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ.**

Ατήγημα σπουδαίων και δή Ζακυνθινών
και άλλης χαρακτιών και τύπων ζωντανών,
ή Μ α ρ γ α ρ ι τ α Σ τ έ φ α, σ'ολλίαι τήν 'Εστίαν
και τό διαβάζουσι όλοι μι τόσην άπληστίαν.
'Εργον του Ξενοπούλου, καλέμου σθεναρού,
πού τίποτε δέν γράφει ποτέ του κουτουρού.

'Ο Ρωμηός γνωστόν ούς κάνα — πώς 'στό σπύρι μου άνέθη,
'στην Νεάπολι άπάνω — κ₁ 'άπό ποδός ανυρεθεί,
μι 'εσοδοχίτο Ήδα, — όδη 'στό λάδι τρέψ' 'στό έίδι,

μι Χωμίοσις μι ριχέ κάρης — μι μεγάλ' ομοδομή,
και μι χέρι δίχως άνέμα, — ποτέν άλλου μαμψ.

'Εκ του τυπογραφείου «Κορινθός» της καλής, όδου του Προστατίου κοριορδός πολός.